

שהשכינה היתה באה, נמצא שם יהושע שהוא נער, ומיד היה בשמה וברצונו של השם הזה, ויהושע שפניו הם קלבנה בכל, בכל הטודות שלו בך היה. ובין שגננה המשכן, לא היה ארייך יהושע לחיות שם, אלא כרובים היו שם וنمצים בחכיבות זה בהזה, פנים בפנים תנעים בשמה. ובין שורה עליהם, מיד הפל בשמה ודין לא נמצא כלל.

בגלל זה הקב"ה, שרצונו בעם ישראל, רצה להראות מעשה למטה, לעוזר וחמים ולהעביר דין שלא ישلط עליהם כלל, ויהיו תמיד בשמה עמו. זכאים הם בעולם תהה ובכוולם הבא. כתוב (שמואל א) והגער שמואל משרת (שמואל ב) כתוב נער, וכתויב (קהלים צט) ושמויאל בקראי שמו, ולמדנו, שkol היה משה בוגר מג'ג משה ואחרון. אם שkol ממשה ואחרון, מודיע כתוב נער, שהרי כתוב מדרגותן, ולא היה מגייע אפילו למדרגה קטנה של משה, כל שכן?

אליא פסוק זה בך הוא: (שם) משה ואחרון בכהניו, משה הוא נביא נאמן עליזון על כל שאר הנביאים. אהרן בכהניו, והוא פהן עליזון על כל כהני העולם. שלא היה פהן גדול שעולה במדרגה עליונה ואחרון. זכה אהרן לכהנה ונבואה, נביא וכהן, מה שלא זכה כהן אמר, הרץ זכריה כהן ונביא הוה, היה כהן ונביא היה - הנבואה היהា היהת לשבעה. (עד כאן מהחומרות). לשעתה הוה, דכתיב, (רבי הימים ב כד) ורוח אליהם לבשה את זכריה. ואם אמר, הרי ירמיהו שבו כתוב רימה) בטרם ארך בבטן ארך בבטן ירעמיה, והרי אחרים - אלא כלם לא זכו לנבואה ולכהנה עליונה

דאייה נער, ומיד היה בחידו ורעו רחינה ויהושע אנפוי דסיחרא בכל רין דיליה הכי הוה, בין דמשבנא אתני, לא איצטיך יהושע למחיי תפן, אלא ברובים הוו תפן ומשתקחי בחביבו דא ברא אנפין באנפין ברבי בחדיו. ובין דשاري עלייהו, מיד כלל בחדיו ודינא לא אשתקח כלל.

בגין לכך קדשא בריך הוא דרעותיה בעמא דישראל בעא לאחזה עזברא למתפא, לאחערא רחמי ולאעברא דינא שלא ישלוט עלייהו כלל, ויוזן תדר בחרה עמיה. זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא דאת. כתיב (שמואל א) והגער שמואל משרות וגוי. כתיב נער וכתייב (קהלים צט) ושמויאל בקראי שמו, ותניין שkol היה שמואל בוגר משה ואחרון. אי שkol אהיה במשה ואחרון אמאי כתיב נער, דהא בפה דרגין אינון לא היה מטי אפילו לדרגא זעירא דמשה, כל שפן למחיי שkol כתרויה.

אליא האי קרא הכי הוא, (קהלים צט) משה ואחרון בכהניו. משה איה נביא מהימנא עלאה על כל שאר נביאי, אהרן בכהניו, ויהו כהנא עלאה על כל שאר כהני עולם. שלא היה כהנא רבא דסליק בדרגה עלאה כאחרון. זכה אהרן לכוהנה ונבואה, נביא וכהן, מה שלא זכה כהנא אחרא. ואי תימא הא זכריה כהן ונביא הוה, היה נבואה לשעתה הות וכו. (עד כאן מהחומרות).

לשעתה הוה, דכתיב, (רבי הימים ב כד) ורוח אליהם לבשה את זכריה. ואם אמר, הא ירמיהו, דכתיב ביה, (ירמיה א) בטרם ארך בבטן ידעתיך. והא אחרין. אלא כלחו לא זכו לנבואה ולכהנה עלאה כאחרון, דהא